

PRIVIREA FIXĂ

Sau retragerea în spațiul interior/

STARING

Or Retreating Into Inner Space

Anamaria-Cristina PREOTESOIU, drd. arh./PhDc. arch.

crispreotesoiu@gmail.com

Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, București, RO/
“Ion Mincu” University of Architecture and Urban Planning, Bucharest, RO

Rezumat

Există ceva remarcabil în concentrarea atenției asupra unui obiect. Privirea fixă dezvăluie o întreagă aură a obiectului, un voal ca de mireasă, care înlătură dă seama de o înțelegere miraculoasă a însușirilor sale. Cununia aceasta, a privirii cu obiectului, are loc cu precădere în momentele de răgaz. E nevoie de o suspendare a timpului pentru a provoca persistența unei singure acțiuni. Izolarea permite și chiar condiționează astfel de ocurențe, care multiplică într-un spațiu limitat propun o nouă conștiință a percepției acestuia. Dăm astfel seama de o cunoaștere a lui în raport cu noi, de relația cu obiectele din jurul nostru, de capacitatea unui spațiu de a fi structurat în acord cu comportamentul nostru uman, dar și de faptul că raportarea la spațiu se produce dincolo de simpla lui funcționalitate. În izolare (ca aceea pe care pandemia cu virusul SARS – CoV-2 a impus-o) înțelegem poate, mai clar, nevoia unui sentiment de apartenență la loc, cât și importanța funcției acestuia de reprezentare a noastră.

Abstract

There is something remarkable about focusing your attention on an object. Staring thus reveals a whole aura of the object, a bridal veil, which, when removed, accounts for a miraculous understanding of its properties. This union of the gaze with the object takes place especially in moments of respite. A suspension of time is needed to provoke the persistence of a single action. Isolation allows and even conditions such occurrences which, multiplied in a limited space, propose a new awareness of our perception of it. We thus realise its relation to us, our own relation to the objects around us, and the capacity of a space to be structured in accordance with human behaviour. The effect that a space has on us goes beyond its mere functionality. In isolation (such as that imposed by the SARS – CoV-2 virus pandemic) we understand perhaps more clearly the need for a sense of belonging to a place, and the importance of its function of representing us.

Repetiția acțiunilor pe care le desfășurăm într-un anumit spațiu pot da seamă de însăși coerența spațială a acestuia. Acestea sunt premisele, iar accentul nu cade, firesc, pe posibilitatea unui spațiu de a se dedubla, ci din contră, de a se rezuma să adere la o identitate singulară. Intenția nu este aceea de a realiza o apologie a unității ci, mai degrabă, de a înțelege povara unei versatilități a spațiului, în sensul în care aceasta poate afirma caracteristici ale unui spațiu neconsecvent și nehotărât. Nedefinirea clară a unui spațiu aduce cu sine incapacitatea sa ulterioară de a fi înșușit, sau altfel, de a crea legături armonioase cu cel care îl locuiește.

Cuvinte cheie/ Keywords

spațiu interior, interioritate, relație, reprezentare, identitate, mobilier, amenajare/
interior space, interiority, relationship, representation, identity, furniture, interior design

Introducere

Spațiul arhitectural înglobează reflecții ale culturii societății. Atunci pare de înțeles capacitatea acestora de a condiționa o nouă privire asupra modalităților de conformare ale spațiului. Astăzi, ceea ce incită la căutarea de noi abordări este tocmai contextul pandemiei provocat de virusul SARS – CoV-2. Înțelegerea contextului actual necesită și o înțelegere a dimensiunii temporale a acestuia, tocmai pentru a înlătura posibilitatea de a accede la pretextarea creării unei noi mode. Cu toate acestea, reflecțiile pe care le induce asupra spațiului rămân de măsurat. Versatilitatea spațiului arhitectural este de probat în circumstanțele afirmate, tocmai pentru că este a priori o opțiune veritabilă. Adică, avem un context dat, care este posibil de a nu mai fi context, mai devreme sau mai târziu. Fatalitatea a rămas aceeași: „ne situăm în fața a ceea ce e pierdut și în anticiparea a ceea ce ne așteaptă” (Baudrillard, 2002, p. 13). Importanța unui spațiu de a fi versatil se susține astfel. Mai important decât cadrul de manifestare a versatilității este asocierea acesteia cu cadrul temporal, măsurat la scară largă. Aceasta este prima intuiție, care se formulează drept premisă.

Cea de-a doua este mai degrabă o certitudine, și revine iarăși la noțiunea de timp, de data aceasta într-o nouă ipostază, cea a timpului care se repetă¹. Un fel de *Ziua Cârtiței*² (Ramis, 1993), cu alți actori și o nouă scenă. Actorii sunt cei

The repetition of the actions that we perform in a given space can give evidence of its spatial coherence. These are the premises, and the emphasis does not fall on the possibility of a space to duplicate, but, on the contrary, on its possibility to adhere to a singular identity. The intention is not to make an apology for unity but rather to understand the burden of a versatility of space in the sense that it can assert characteristics of an inconsequential and undecided space. The failure of a space to define itself clearly entails its subsequent inability to be appropriated, or to create harmonious connections with its inhabitants.

Introduction

Architectural space embodies reflections of a particular society's culture so it seems understandable that these have the capacity to condition a new look at how space is shaped. Today, what prompts the search for new approaches is precisely the context of the pandemic caused by the SARS-CoV2-virus. Understanding the current context also requires an understanding of its temporal dimension, precisely in order to remove the possibility of acceding to the pretext of creating a new trend. However, the reflections it induces on space remain to be measured. The versatility of architectural space is to be tested in the circumstances stated, precisely because it is a priori a genuine option. Videlicet, we have a given context, which may, sooner or later, cease to be a context. Our fatality has remained the same: “we situate ourselves in the face of what is lost and in anticipation of what awaits us” (Baudrillard, 2002, p.13). The importance of space versatility is thus sustained. More important that the versatility manifestation framework is its association with the temporal framework, measured on a large scale. This is the first intuition, which is formulated as a premise.

The second is more of a certainty, and returns again to the notion of time, this time in a new scenario, that of time repeating itself¹. A sort of *Groundhog Day*² (Ramis, 1993), with different actors and a new scene. The actors are the

care locuiesc, scena devenind spațiul interior și, mai precis, spațiul locuirii individuale. În ton cu morala filmului, relevanță pare să fie, și pentru noi, raportarea pe care o avem, de data aceasta, față de spațiul locuit. Ironică, pentru că pare predestinată, vine și a doua analogie. Starea de bine este dată întotdeauna de o coerență a gesturilor, de o identificare a lor cu interioritatea asumată.

Ne-am hotărât, astfel, să ne rezumăm atenția asupra acestui micro spațiu, spațiul interior și, cu precădere, asupra spațiului interior al locuinței individuale, tocmai pentru că acolo se desfășoară majoritatea acțiunilor noastre, încă de la începutul pandemiei.

Textul propus se va dezvolta succint, prin prezentarea câtorva raportări cheie la înțelegerea spațiului interior și a capacității acestuia de a fi perceput ca spațiu versatil.

inhabitants; the stage becomes the interior space and, more precisely, the space of individual habitation. In tune with the film's moral, the relationship we have, this time, to the inhabited space seems to be relevant for us, too. Ironically, because it seems predestined, the second analogy is added. The state of well-being is always given by a coherence of gestures, by their identification with an assumed interiority.

We have therefore decided to focus our attention on this micro-space, the interior space, and in particular on the interior space of the individual home, precisely because that is where most of our actions have taken place since the beginning of the pandemic.

The proposed text will briefly summarize some key references to the understanding of interior space and its ability to be perceived as a versatile space.

Fig. 1. Elsie de Wolfe | Salonul rezidenței sale din Versailles, Villa Trianon. Casa devine un laborator, de lungă durată, în care actrița își expune ideile în ceea ce privește decorarea locuinței. De Wolfe considera că orice individ are capacitatea de a-și crea propria atmosferă cu farmec, lucru care devine chiar o recomandare (pe care o exprimă în articolele sale din reviste de stil, ale locuinței), de vreme ce oricum „te vei exprima în propria-ți casă, fie că este un lucru pe care îl dorești sau nu” (The Study, 2016)./Elsie de Wolfe | Salon of her residence in Versailles, Villa Trianon. The house becomes a long-standing laboratory in which the actress presents her ideas for decorating a home. De Wolfe believes that every individual has the ability to create their charming atmosphere. This almost becomes a recommendation (which she expresses in her articles in home and lifestyle magazines), since “you will express yourself in your own home anyway, whether it is something you want or not” (The Study, 2016).

Sursa/Source: <https://www.1stdibs.com/blogs/the-study/elsie-de-wolfe/>

Privirea retrospectivă

Poziționarea se petrece, așadar, în interiorul spațiului locuit. Pentru a înțelege această trăire înăuntru ne este de ajutor să revizuiem o definiție a acestui „interior”. Începând cu secolul al XV-lea acesta se propune ca ceva care este situat înăuntrul unui spațiu limitat, sau ca ceva care se referă la partea morală, sufletească a omului. De la începutul secolului al XVIII-lea, „interioritatea” a fost folosită pentru a desemna caracterul a ceea ce este interior, subiectivitatea. De-abia la începutul secolului al XIX-lea interiorul ajunge să definească „partea dinăuntru a unui obiect, a unui spațiu circumscribit (și închis), a unei încăperi (împreună cu mobilierul)” (DEX, 2016). Înțelegem astfel că interiorul nu se constituie în mod necesar în relație cu arhitectura, cu un anumit tip de închidere sau scară particulară, ci, mai degrabă, el se realizează prin proiectarea spațiului în scopul unor utilizări aparte și în anume contexte. Numeroase studii istorice demonstrează faptul că identitatea unui interior poate evolua distinct de structura arhitectonică a unei clădiri (Hollis, 2009; Massey, 1997), excepționale fiind situațiile în care designul de interior se conturează simultan cu structura exterioară, cum este cazul Art Nouveau-ului.

Numeroase mișcări apar și ies din stil o dată cu trecerea timpului (Décor Aid Team, 2021). De-a lungul istoriei, interiorul mereu a afirmat ceva despre lumea din afară, astfel că orice schimbare survenită din interior se afirmă ca dovadă a schimbărilor din afara ei. Motivul este la îndemână: acesta se prezintă ca o dimensiune temporară a unei clădiri. Este ușor de perceput cum trecerea timpului marchează în acest înăuntru expresii ale unor circumstanțe particulare, efemere, tocmai în măsura în care interiorul stă ca mărturie a relației intime pe care o dezvoltă cu cei care îl locuiesc. Cazurile în care această relație nu este afișată sunt mai degrabă neînțelese. Putem da ca exemplu momentul în care clasele burgheze, la jumătatea secolului al XIX-lea, încep prin a-și mobila locuințele în limitele dictate de marile magazine de vânzare cu amănuntul (retail), lucru care se produce ca efect al prezenței din ce în ce mai crescute a electrocasnicilor: televizorul, mașina de spălat, aragazul. Acest lucru denotă o înțelegere a amenajării interiorului care să corespundă integrării noilor cerințe funcționale. Acest gen de utilizare a mobilierului produce, destul de rapid, apariția obiectelor de serie, iar momentul, în 1880, este ridiculizat în popularele eseuri ale autoarei feministe Mary Haweis al cărei răspuns

A retrospective look

We are therefore positioned inside the inhabited space. In order to understand this living indoors, it is helpful to review a definition of the “inside”. Since the 15th century it has been proposed as something that is situated within a limited space, or as something that refers to the moral, spiritual part of man. Since the early 18th century, “interiority” has been used to designate the character of what is the interior, the subjectivity. It is only at the beginning of the 19th century that interior comes to define “the inner part of an object, of a circumscribed (and enclosed) space, of a room (together with furniture)” (The Explanatory Dictionary of the Romanian Language, 2016). We thus understand that the interior is not necessarily constituted in relation to architecture, with a particular type of enclosure or scale, but rather it is achieved by designing space for particular uses and in particular contexts. Numerous historical studies demonstrate that the identity of an interior can evolve distinctly from the architectural structure of a building (Hollis, 2009; Massey, 1997), with the exception of situations where interior design is shaped simultaneously with the exterior structure, such as Art Nouveau.

Numerous movements go in and out of style with the passage of time (Décor Aid Team, 2021). Throughout history, the inside has always asserted something about the outside world, so that any change from within is affirmed as evidence of changes outside of it. The reason is obvious: it presents itself as a temporary dimension of a building. It is easy to perceive how the passage of time marks in this interior expressions of particular, ephemeral circumstances, precisely insofar as the interior stands as testimony to the intimate relationship it develops with those who inhabit it. Cases where this relationship is not displayed are rather misunderstood. One example of this is when the middle class in the mid-19th century began to furnish their homes within the limits dictated by the large retail stores, which resulted in the increasing presence of household appliances: the television, the washing machine, the cooker. This indicates an understanding of interior design which matches the integration of new functional requirements. This kind of use of furniture produced, quite quickly, the emergence of mass-produced objects, a phenomenon that was already ridiculed by 1880 in the popular essays of the feminist author Mary Haweis whose response betrays an affinity for the unique style that

trădează afinitatea pentru stilul unic pe care îl consideră a fi firesc să afișeze oportunitatea de a adresa nevoile și stilul de viață personal (Haweis, 1881).

she considers natural for displaying individual lifestyle and addressing personal needs (Haweis, 1881).

Fig. 2. Atelierul Martin al lui Paul Poiret (1920) evidențiază estomparea limitelor dintre interior, ca design, și atelierul de producție vestimentară. Întreaga amenajare este o reprezentare a integrării funcționale (aceea de atelier vestimentar), care se produce discret. Camerele par, mai degrabă, de a exprima amenajarea unui cămin, în care se afirmă, prin design, personalitatea celui care o locuiește./Paul Poiret's Atelier Martin (1920) highlights the blurring of the boundaries between the interior, as design, and the clothing production workshop. The whole design is a representation of functional integration (that of the clothing workshop), which occurs discreetly. The rooms seem rather to express the furnishings of a home, in which the personality of the inhabitant is affirmed through design.

Sursa/Source: <https://quintessenceblog.com/the-return-of-poiret/>

Spațiul intim

Nevoile și afecțiunea față de intimitate ajung să definească noile preocupări ale societății raportate la interior, astfel că încă de la începutul secolului al XIX-lea apare, ca nou topos al interiorității subiective, interiorul familial (Rice, 2006). Deși apariția acestuia nu succedă apariției unei amenajări a interiorului locuinței (care implică dispunerea mobilierului) sau chiar a unor practici casnice, el apare însă pentru a conceptualiza conștientizarea realității materiale și a comportamentelor specifice modului de viață familial. Astfel apare ideea unei lumi care nu este dată, ci mai degrabă produsă și dobândită, prin angajarea subiectului în organizarea lucrurilor

Intimate space

The need and fondness for intimacy come to define society's new preoccupations with the interior, so that as early as the beginning of the 19th century the domestic interior appears as a new topos of subjective interiority (Rice, 2006). Although its emergence does not follow the emergence of a new arrangement of furniture or even new domestic practices, it does surface to conceptualize an awareness of the material reality and of the behaviours specific to domesticity. Thus emerges the idea of a world that is not given, but rather produced and acquired, through the subject's engagement with the organisation of interior things (Baudrillard,

interioare (Baudrillard, 1968). Ceea ce societatea industrială induce este tocmai ideea acestei posibilități de a alege, ca semn al libertății formale, disponibilitate pe care actul de a personaliza se bazează (Baudrillard, 1968).

În cartea sa, *The Emergence of the Interior*, Charles Rice (2006) investighează felul în care interiorul este constitutiv al acestui caracter de cămin modern. Noțiunea de cămin apare aici percepută ca o condiție greșit înțeleasă, în măsura în care este considerată ca un aspect stabil, fără o raportare directă la timpul locuirii. Noua condiție a interiorului se datorează în principal idealizării reprezentărilor vieții de familie, percepute mai degrabă ca evidențe ale unei înțelegerii universal recunoscute a conceptului de familie, deși acesta corespunde, istoric, unor perioade de timp diferite.

De fapt, spațiul intim pe care interiorul unei case îl propune ar trebui să stea mărturie a condiției sale dinamice, în proiectarea căruia subiectul recunoaște fragmente ale vieții sale subiective: emoții, valori și gânduri. Interiorul se propune astfel ca figură a interiorității, tocmai pentru că reflectă ceea ce gândim despre lumea din jurul nostru. Această umplere a spațiului cu conținuturi subiective propune, de fapt, o producere neîncetată a spațiului, tocmai pentru că este o lume a trăirii prezente (Mihali, 2001).

1968). What industrial society induces is precisely the idea of this possibility of choice, as a sign of formal freedom, on the availability of which the act of personalisation is based (Baudrillard, 1968).

In his book, *The Emergence of the Interior*, Charles Rice (2006) investigates how the interior is constitutive of this modern home character. The notion of the home appears here to be perceived as a misunderstood condition, insofar as it is seen as a stable aspect without a direct reference to the time of dwelling. The new condition of the interior is mainly due to the idealisation of representations of family life, perceived more as evidence of a universally recognized understanding of the concept of the family, even though it corresponds, historically, to different periods of time.

In fact, the intimate space that the interior of a house proposes should bear witness to its dynamic condition. In its design the subject recognizes fragments of their subjective life: emotions, values and thoughts. The interior is thus proposed as a figure of interiority, precisely because it reflects what we think about the world around us. This filling of space with subjective content proposes, in fact, a continuous production of space, precisely because it is a world of present living (Mihali, 2001).

Fig. 3. Camerele în miniatură ale Narcissei Nidblack Thorne sunt, în sine, o reprezentare a nevoii de colecționare și accesoriere. Mobilierul devine unealta cheie în amenajarea spațiului. Camerele devin obiecte de contemplație, care oferă posibilitatea imaginării modalităților de ocupare ale acestora./Narcissa Nidblack Thorne's miniature rooms are themselves a representation of the need to collect and accessorize. Furniture becomes the key tool in the design of the space. The rooms become objects of contemplation, offering the possibility of imagining ways of occupying them.

Sursa/Source: http://www.chicagopostcardmuseum.org/images/exhibit_halls/art_institute_of_chicago/ThornePostcard_Shaker_Community_House_Living_Room_1800.png

Spațiul identitar

Construirea acestei lumi interioare, care este marcată de interioritate, presupune întotdeauna actul de a alege, o susținere concentrată a anumitor trăsături ale experienței noastre. Aceasta este limitarea pe care lumea unei case o asumă, dar este o limitare care eliberează tocmai prin capacitatea ei de a afirma o definiție mai precisă a identității de sine. În dimensiunea sa spațială, identitatea de sine este confirmată prin acțiunea de repetiție, realizându-se astfel o modalitate specifică de relaționare cu spațiul. Practicarea locului capătă coerență și, prin urmare, asigură posibilitatea perpetuării acestui proces de repetiție, prin uzajul pe care îl acordă elementelor ce îl compun. Făcând referire la obiectele unui spațiu, Baudrillard susține capacitatea acestor de a ne ajuta, dincolo de relația spațială la care ne angajează, să clasificăm timpul în obișnuințe (Baudrillard, 2006). Familiarizarea cu locul este urmarea firească pe care o presupune starea de normalitate dată prin repetiție. Ceea ce este continuu în experiențele noastre ne conformează viața de zi cu zi, viața cotidiană și este suportul acestui plan familiar. Casa este locul unde viața de zi cu zi are loc (Norberg-Schulz, 1985).

În experiența internă, singurul lucru după care ne putem orienta ca să deosebim ceva măcar asemănător cu realitatea de dispoziții mereu schimbătoare ale psihicului nostru este repetiția stăruitoare (Arendt, 2018, p. 44).

Practicarea unei rutine are capacitatea de a conferi o anumită stare de certitudine în viața noastră, ea reprezintă o coagulare de acțiuni și comportamente care ne constituie însăși identitatea. Însă nevoia de recalibrare constantă, acomodarea la schimbările pe care timpul le induce, astfel de lucruri invocă anumite schimbări interioare, schimbări ale interiorului nostru. Dacă așa stau lucrurile, atunci cu siguranță acțiunile noastre se vor asocia și ele cu noile intuiții de a colabora cu mediul înconjurător. Acestea sunt momente care survin în viața noastră ca rupturi, dar ele au capacitatea de a contura modalități noi de raportare la conținutul vieții. Înțelegem, astfel, că identitatea noastră se produce, mai degrabă, într-un parcurs, nefiind o condiție care să ne fie dată ontologic. (Butler, apud. Leach, 2006). Identitatea își pierde statutul de condiție fixă și stabilă. Motivul acestei schimbări de paradigmă o propune însăși societatea într-o continuă mișcare (care se definește astfel chiar și cu această perioadă de refugiere într-un tip de izolare pe care pandemia a adus-o și care, odată redusă, va lăsa loc aceleiași agitații care a precedat-o).

The space of identity

The construction of this inner world that is marked by interiority always involves the act of choosing, a focused support of certain features of our experience. This is the limitation that the world of a house assumes, but it is a limitation that liberates precisely by its ability to assert a more precise definition of self-identity. In its spatial dimension, self-identity is affirmed through the action of repetition, thus realising a specific way of relating to space. The practice of place acquires coherence and therefore ensures the possibility of perpetuating this process of repetition through the use of the elements that compose it. Referring to the objects of a space, Baudrillard argues for their ability to help us, beyond the spatial relation to which they commit us, to classify time into habits (Baudrillard, 2006). Familiarity with place is the natural consequence of the state of normality given by repetition. What is continuous with our experiences conforms our everyday life and is the support of this familiar plane. Home is the place where everyday life takes place (Norberg-Schulz, 1985).

In our internal experience, the only thing we can orient ourselves by to distinguish something even resembling reality from the ever-changing moods of our psyche is the constant repetition (Arendt, 2018, p. 44).

Practicing a routine has the capacity to confer a certain state of certainty on our lives; it represents a coagulation of actions and behaviours that constitute our very identity. But there is a need for constant recalibration and accommodation to the changes that time induces; such things invoke certain inner changes, changes in our inner selves. If this is the case, then surely our actions will also be associated with new intuitions of how to collaborate with our environment. These are moments that occur in our lives as ruptures, but they have the capacity to shape new ways of relating to the content of life. We understand, then, that our identity is produced, rather, in a journey, not as a condition given to us ontologically (Butler, apud. Leach, 2006). Identity loses its status as a fixed and stable condition. The reason for this paradigm shift is proposed by society itself in its continuous movement (which defines itself in this way even with this period of retreat into a type of isolation that the pandemic has brought and which, once lifted, will leave room for the same turmoil that preceded it).

Concluzie

Privirea fixă desemnează întotdeauna o restrângere a câmpului vizual căruia i se adaugă implicit încercarea de a înțelege meticolos ceea ce este supus privirii. Lupa aceasta de care dispunem este un instrument care ne-a fost cu precădere la îndemână în perioadele de izolare pe care pandemia le-a impus. Astfel s-a întâmplat ca această retragere în interior să condiționeze o grijă a noastră față de ceea ce ne înconjoară și o înțelegere mai atentă a relației pe care o purtăm cu interiorul nostru. Spațiul interior al casei și spațiul interior al ființei intră astfel într-o dezbatere a nevoilor al cărei scop este tocmai acela de a justifica o raportare a noastră față de spațiul trăirii, și care, în acest fel, mărturisește această paradigmă a influenței reciproce, cu valențe deopotrivă.

Interiorul unei case, respectiv al unei clădiri, se definește intrinsec ca fiind o componentă temporară a sa; caracterul static al unei clădiri nu condiționează statornicia interiorului său. Trebuie înțeles, însă, că ceea ce am vrut să evidențiem nu susține în niciun fel o detașare a interiorului de exteriorul său (de clădirea arhitecturală), ci mai degrabă afirmă capacitatea acestui interior de regenerare constantă în raport cu nevoile locuitorilor săi. Lumea spațiului interior poartă în sine ideea unei lumi pe care o construim, iar această construcție interioară dă dovada unei reprezentări a existenței noastre. Asumarea acestei existențe presupune, însă, înțelegerea timpurilor pe care le trăim și, implicit, a faptului că timpul aduce cu sine formări și deformări, schimbări care survin ca rupturi, venituri și deveniri. Acestea sunt lucrurile care au forța de a lăsa amprente și asupra spațiului interior.

Versatilitatea unui spațiu interior nu trebuie înțeleasă ca o dedublare a lui într-un cadru limită cu accent pe viața cotidiană; aceasta o percepem mai degrabă ca o povară care nu face decât să îngreuneze demersul nostru cotidian. Spațiul interior se definește ca spațiu versatil atunci când cei care îl trăiesc se raportează la el ca reprezentare și îi imprimă acestuia prefacerile ființei. Spațiul versatil este spațiul al căror locuitor își asumă propria versatilitate ca răspuns la mutațiile vremurilor. Timpul poartă astfel în sine răspunsul la posibilitatea unui spațiu de a fi versatil.

Conclusion

Staring always means a narrowing of the field of vision, to which is added the implicit attempt to understand meticulously what is being looked at. This magnifying glass is a tool that has been particularly useful during the periods of isolation that the pandemic has imposed. It so happened that this retreat inward conditioned our care for what surrounds us and a more attentive understanding of our relationship with our inner selves. The interior space of the house and the interior space of the being thus enter into a debate of needs whose purpose is precisely to justify a relationship to the living space. In this way, it testifies to this paradigm of reciprocal influence with equal valence.

The interior is intrinsically defined as a temporary component of a house; the static character of a building does not condition the stability of its interior. It must be understood, however, that what we wanted to emphasise does not in any way advocate a detachment of the interior from its exterior (from the architectural building), but rather affirms the capacity of this interior for constant regeneration in relation to the needs of its inhabitants. The world of the interior space carries with it the idea of a world that we construct, and this interior construction gives evidence of a representation of our existence. However, the assumption of this existence implies an understanding of the times we live in and implicitly of the fact that time brings with it formations and deformations, changes that occur as ruptures, comings and goings. These are the things that have the power to leave their mark on the interior space.

The versatility of an interior space should not be understood as a reduction of it to a limited framework with a focus on everyday life; rather, we perceive it as a burden that only hinders our daily approach. Inner space is defined as a versatile space when those who live in it relate to it as a representation and imprint it with the transformations of being. Versatile space is the space whose inhabitants assume their own versatility in response to the changing times. Time thus carries within itself the answer to the possibility of a space to be versatile.

Referințe/References

- Academia Română Institutul de Lingvistică "Iorgu Iordan – Al. Rosetti" (2016). *DEX – Dicționarul explicativ al limbii române*. București: Univers Enciclopedic.
- Arendt, H. (1971/1077). *Viața Spiritului*. (Trad. S.C. Drăgan). București: Humanitas.
- Baudrillard, J. (2002). *The Singular Objects of Architecture*. United States: University of Minnesota Press.
- Baudrillard, J. (1968/2006). *The System of Objects*. (Trad. James Benedict). New York: Verso Radical Thinkers.
- Décor Aid. (2021, April 3). Interior Design History and Origins Explained. <https://www.decoraid.com/blog/interior-design-history/>
- Haweis, H.R. (1881/2016). *The Art of Decoration*, London, Wentworth Press.
- Hollis, E. (2009). *The secret lives of buildings: From the ruins of the Parhenon to the Vegas Strip in thirteen Stories*. Edinburgh: Metropolitan Books.
- Leach, N. (2006). *Uitai-I pe Heidegger*. România, București: Paideia.
- Massey, D. B., & M. Rustin (1997). *The next ten years*. London: Soundings.
- Mihali, C. (2001). *Inventarea Spațiului*. România, București: Paideia.
- Norberg-Schulz, C. (1984). *The Concept of Dwelling: On the Way to Figurative Architecture*. Michigan: Rizzoli International Publications.
- Ramis, H. (1993). *Groundhog Day*. Columbia Pictures.
- Rice, C. (2006). *The Emergence of the Interior*. Architecture, Modernity, Domesticity. UK: Routledge.
- The study. (2016, January 11). Decorators to know: Elsie de Wolfe. <https://www.1stdibs.com/blogs/the-study/elsie-de-wolfe/>

---

¹ Contextul actual impune asupra noastră ipostaza de a reduce mulțimea activităților noastre, a cărei limitare produce repetiția stăruitoare a celor care se păstrează./The current context imposes on us the task of reducing the multitude of our activities, the limitation of which produces the constant repetition of those that are preserved.

² Filmul evidențiază necesitatea unei interiorități asumate și echilibrate, valențe cărora le urmează o stare de bine, reperate ca borne unice în desfășurarea vieții cotidiene (ca repetiție a zilelor)/The movie draws attention to the necessity of an assumed interiority that is balanced, valences that can cause a state of well being; they are understood as unique benchmarks in the unfolding of daily life (as a repetition of days).